

ВІСНИК

Олександр ЧУЧА 14-1996-15 вересня с. 8 КОВІНЬКА НА БУРЯКАХ

Це ми разом були. Аж у Гадяч заїхали. Щоб добрим словом звеселити жіночок з сапками. А воно як залюцило! Лише на другий день під обід сонце виглянуло. Ковінька й каже:

— Знімаймо туфлі і в поле потьопаємо. Жінки, напевно, вже працюють.

Так і було. Колгоспниці на пригірку шарували плантацію. Глибока дорога, вимита дощем. Ми не можемо до працюючих піднятися, а вони не можуть до нас спуститись. А на дорозі бочка з водою на колесах.

Ковінька й каже:
— Оце хай буде нам як естрада. А як недовго й затримаю. Я розговім вам, як я в дванадцять років у своєму селі помічником аптекаря служив.

В мої обов'язки, каже, входило з вікна цюцька зганяти, щоб світло не затуляв, мити посуд, підмітати. Аптекар невідомо де і яким чином одержав документ на право лікування. Основні ліки були — йод, цинкові краплі й порошок. Що в тебе, Васю? Зуб? Роззявляй рота. І квачем з йодом — туди. Хворі на очі підставляли потилицю. Чому так?

Бо мама казали, як ширне в очі йодом, то й очі повипікає. Хай помастять ззаду, а воно й до очей дійде. Коли приходили жінки в аптеку, то аптекар шептався з ними на вухо, блаженно посміхався і випишував їм йод, цинкові краплі й порошок.

НА ЗНІМКАХ: О. КОВІНЬКА та А. КРИЖАНІВСЬКИЙ серед учасників в концертній програмі Сорочинського ярмарку. 1982 р. - С. КОВІНЬКА на Полтавському алмазному заводі.

Аж ось пригода — запиячив аптекар. Хворих приймаю я. І якраз прийшла жіночка з далекого села і тихо поскаржилася: бог діточок не посилає. Я наказав їй лягти на канапку, закапав очі цинковими краплями, змазав їй коліна йодом і забинтував. А порошки, що лежали на століку, розділив на дві купки і сказав: — Оце хай чоловік вип'є, а це — вам.

І що ж ви думаєте — пособив. Восени це й пірижків, як подяку, принесли.

Всі польовиці дуже сміялись. А одна з колгоспниць, жінка язиката, каже Ковіньці: — Діду, діду, не заливай! При чім тут порошки? — розсміявся й Олександр Іванович.

Зааплодували початківці. Видно, зрозуміли мораль і підтекст усього цього.

Олександр Іванович не мав вищої освіти. Він кінчав „акademію“ на Колімі — 22 роки. Тому над нами, дипломниками, нерідко підсміювався. Якось каже мені:

— Ось ти, Сашко, грамотний, вчений. Усе говориш — гумор, сатира. А поясни мені, що воно таке та як одне від іншого відрізнити!

Я почав було по-науковому, по латині, а він перервав: — Балакай! Це дуже просто — все пояснюється. Гумор —

У Олександра Івановича по шорочку виходило. І ось наші хочемо послухати Ковіньку, як він пише. Олександр Іванович дав згоду, прийшов на заняття літоб'єднання.

— Як пишу? — каже. — Та дуже просто. О шостій ранку встаю, вмиваюсь, сідаю до столу, кладу папір, схляю голову, сиджу. Не пишеться. Налив чарочку, випив, далі сиджу. Не пишеться. Ще чарочку перешив. Не пишеться. Ще випив чарочку. Не пишеться. Зате добряче спитьсь...

це коли дуло тобі здає показувати, а сатира, коли тріють під самий ніс.

ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО „ТА ІНШІ“

Це було на одному з письменницьких з'їздів у Києві. Тих давніх, коли Ковінька ще тільки повернувся з далекого колімицького „вїдраження“. І коли його ще неохоче друкували й мало де згадували. Слово на з'їзді теж дали не одразу, а аж під кінець, перед самим керівним заключним виступом.

Каже Ковінька з поважною трибуни:
— А ми теж письменники. Із Полтави. Це таке село є по дорозі з Києва на Харків. Туди автобуси ходять і поїзди. Можна й літаком добратись. А от щось ніяк нас не визнають. Ну, нема в Полтаві письменників і кришка. Називають із Києва, Харкова, Львова, звучать гучні імена, а до нас доходить — кажуть „та інші“. Я й порадував своїх колег-полтавців: і нас згадали, нам навіть ім'я гарне і до того ж колективне придумали — „та інші“. Ростемо!

Бурхливі оплески в залі з'їзду, що проходив в приміщенні Верховної Ради, супроводили ці слова. Та на цьому не кінчилося. Після Ковіньки виступав керівний товариш з керівною доповіддю, де значилась утворена обойма визначних і класиків, а далі йшло оголошення про „та інші“.

Отут уже заплодували делігатати гаряче, аж ногами затупіли. А керівний товариш ніяк не зміг збагнути, а чому річ? Що він таке розумне сказав? І все отой Ковінька!

..Ось такий жив-був Олександр Іванович Ковінька. Оттінний раз, коли ми з ним їздили в його рідне село Полоске Решетилівського району, він підвів мене до крєм „я-нистой“ дороги, що поряд з лісосмугою тягнулася під гору, в бік Полтави, і довірливо сказав:

— Отут мене вели...
На жаль, і таке було. А він, не вважаючи ні на що, зберіг молоді і ніжну душу, любов до людини і талант гумориста. Це ж треба так!

М. Полтава.